

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-125/16

**Firma Léon Van Parys NV
przeciwko
Komisji Europejskiej**

Unia celna – Przywóz bananów pochodzących z Ekwadoru – Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych – Wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych – Decyzja wydana w wyniku stwierdzenia przez Sąd nieważności wcześniej wydanej decyzji – Rozsądny termin

Streszczenie – wyrok Sądu (czwarta izba) z dnia 11 grudnia 2017 r.

- Skarga o stwierdzenie nieważności — Akty podlegające zaskarżeniu — Akty wywołujące wiążące skutki prawne — Ocena tych skutków zgodnie z istotą aktu*
(art. 263 TFUE)
- Skarga o stwierdzenie nieważności — Właściwość sądu Unii — Żądania wydania wyroku deklaratoryjnego — Niedopuszczalność*
(art. 263 TFUE)
- Skarga o stwierdzenie nieważności — Wyrok stwierdzający nieważność — Skutki — Obowiązek podjęcia działań zapewniających wykonanie wyroku — Zakres — Decyzja oparta niekoniecznie na tym samym uzasadnieniu, co uzasadnienie zawarte w akcie, którego nieważność została stwierdzona*
(art. 266 TFUE)
- Skarga o stwierdzenie nieważności — Wyrok stwierdzający nieważność — Skutki — Podjęcie działań zapewniających wykonanie wyroku — Rozsądny termin — Kryteria oceny*
(art. 266 TFUE)
- Skarga o stwierdzenie nieważności — Wyrok stwierdzający nieważność — Skutki — Obowiązek podjęcia działań zapewniających wykonanie wyroku — Wznowienie postępowania na etapie stwierdzenia nieprawidłowości — Dopuszczalność*
(art. 266 TFUE)
- Skarga o stwierdzenie nieważności — Wyrok stwierdzający nieważność — Skutki — Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji w sprawie wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych — Obowiązek wydania nowej decyzji — Zakres*
(art. 266 TFUE; rozporządzenie Komisji nr 2454/93, art. 907)

7. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Wyrok stwierdzający nieważność — Skutki — Podjęcie działań zapewniających wykonanie wyroku — Rozsądny termin — Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji w sprawie wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych — Spóźnione przyjęcie nowej decyzji — Naruszenie zasady rozsądnego terminu — Konsekwencje*

(art. 266 TFUE; rozporządzenie Komisji nr 2454/93, art. 907)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 41)

2. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 44)

3. Artykuł 266 TFUE zobowiązuje instytucję będącą autorem aktu, którego nieważność stwierdzono, jedynie w takim stopniu, w jakim jest to konieczne do zapewnienia wykonania wyroku stwierdzającego nieważność. W tym kontekście ów przepis nakłada na daną instytucję obowiązek zadbania o to, by akt zmierzający do zastąpienia aktu uchylonego nie był dotknięty takimi samymi nieprawidłowościami jak te ustalone w owym wyroku. Jednakże instytucjom przysługuje szeroki zakres uznania w ramach decydowania o środkach, jakie należy wdrożyć w celu wyciągnięcia konsekwencji z wyroku stwierdzającego nieważność, przy czym środki te muszą być zgodne z sentencją danego wyroku oraz z jego uzasadnieniem, będącym niezbędną podstawą danego rozstrzygnięcia.

Dana instytucja dysponuje bowiem swobodą w zakresie powoływania się na względy, które uważa za najbardziej istotne dla celów uzasadnienia swej decyzji, i ewentualny błąd przy wyborze owych względów nie może stanowić przeszkody dla powołania się później na wzgląd, który mogła ona powołać przy przyjmowaniu aktu, którego nieważność stwierdzono. W tym zakresie okoliczność, że dany wzgląd nie został powołany w ramach aktu, którego nieważność stwierdzono, nie stoi w żadnym razie na przeszkodzie temu, by instytucja powołała go w decyzji która ma zastąpić ten akt, jako że instytucja, która wydała unieważniony akt, może w swojej nowej decyzji powołać się na względy inne niż te, na podstawie których wydała pierwszą decyzję

(zob. pkt 49, 59, 60)

4. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 51)

5. Jeśli stwierdzona nieprawidłowość nie spowodowała nieważności całego postępowania, to rzucone instytucje mogą, aby wydać akt mający na celu zastąpienie wcześniejszego unieważnionego aktu, wznowić postępowanie na etapie, na którym doszło do tej nieprawidłowości.

(zob. pkt 52)

6. Po stwierdzeniu częściowej nieważności przez sąd Unii decyzji Komisji rozstrzygającej w sprawie wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych Komisja jest zobowiązana do ponownego zbadania dowodów zawartych w aktach sprawy i do przyjęcia nowej decyzji w przedmiocie tego wniosku w celu usunięcia stwierdzonej nieprawidłowości. Czyniąc to, jest ona zobowiązana do rozpatrzenia wszystkich kwestii faktycznych i prawnych dostępnych w chwili przyjmowania aktu. Obowiązek przygotowania przez Komisję decyzji z należytą starannością i podjęcia decyzji na podstawie wszystkich danych mogących mieć wpływ na ocenę wyniku w szczególności z zasady dobrej administracji, zasady legalności i zasady równości traktowania. W tych okolicznościach nie można zarzucić Komisji, że ocenia, iż należy podjąć dochodzenie na nowo i uzupełnić akta sprawy.

Ponadto nie można skutecznie podnosić, że po stwierdzeniu częściowej nieważności pierwszej decyzji ze skutkiem *ex tunc* Komisja ma jedynie pięć dni na przyjęcie decyzji w przedmiocie jej wniosku o umorzenie, by dochować dziewięciomiesięcznego terminu zawitego przewidzianego w art. 907 rozporządzenia nr 2454/93 ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny. Termin dziewięciu miesięcy przewidziany w owym przepisie nie może bowiem mieć zastosowania w ramach ponownie wszczętej procedury na podstawie art. 266 TFUE.

(zob. pkt 54–56, 62)

7. Naruszenie zasady przestrzegania rozsądnego terminu nie uzasadnia co do zasady stwierdzenia nieważności decyzji wydanej po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego. Nieprzestrzeganie zasady rozsądnego terminu wpływa bowiem na ważność postępowania administracyjnego tylko w sytuacji, gdy zbyt duża przewlekłość może mieć wpływ na samą treść wydanej po zakończeniu postępowania administracyjnego decyzji.

W tym względzie prawdą jest, że ustanowiony system, a w szczególności termin dziewięciu miesięcy przewidziany w art. 907 rozporządzenia nr 2454/93 ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, nie wiąże już Komisji w ramach postępowania otwartego na podstawie art. 266 TFUE. Należy jednak wskazać, że przyjmując decyzję, która ma zastąpić decyzję, której nieważność stwierdzono bez dochowania rozsądnego terminu, Komisja narusza gwarancje przewidziane w rozporządzeniu nr 2454/93 i pozbawia osobę zainteresowaną skuteczności (*effet utile*) owego rozporządzenia, możliwości uzyskania decyzji w przewidzianych terminach oraz gwarancji skorzystania z korzystnej decyzji w braku udzielenia odpowiedzi w tych terminach.

Przyjmując zatem decyzję, która ma zastąpić decyzję, której nieważność stwierdzono 34 miesiące po wydaniu wyroku stwierdzającego nieważność, Komisja narusza zasadę rozsądnego terminu, co stanowi podstawę dla stwierdzenia nieważności drugiej decyzji.

(zob. pkt 82, 91–93)